



Datum van inontvangstneming : 22/07/2016

Zaak C-335/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

15 juni 2016

Verwijzende rechter:

Općinski sud u Velikoj Gorici (Kroatië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 mei 2016

Verzoekende partij:

VG Čistoća d.o.o.

Verwerende partijen:

Đuro Vladika en Ljubica Vladika

[*omissis*]

Op 19 mei 2016 heeft de Općinski sud u Velikoj Gorici (stedelijke rechtbank te Velika Gorica) [*omissis*] in de op een wanbetaling betrekking hebbende zaak tussen verzoekster, VG Čistoća d.o.o. za održavanje čistoće, gevestigd te Velika Gorica, [*omissis*] en verweerders, Đuro Vladika en Ljubica Vladika, beiden woonachtig te Velika Gorica, [*omissis*]

besloten

de behandeling van de zaak [*omissis*] te schorsen [*omissis*] om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie in Luxemburg.

Velika Gorica, 19 mei 2016

[*omissis*]

[Or. 1]

[*omissis*]

Prejudiciële vraag – „verzoek om een prejudiciële beslissing”

De Općinski sud u Velikoj Gorici wendt zich krachtens artikel 267 VWEU tot het Hof van Justitie met een verzoek om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de wettelijke regeling van de Unie en de toepassing van het Unierecht, welk verzoek betrekking heeft op de inzameling van huishoudelijk afval, teneinde de uniforme toepassing in alle lidstaten te waarborgen.

Tevens gaat hierbij een reeds eerder ingediend verzoek om een prejudiciële beslissing.

[*omissis*] **De prejudiciële vraag luidt als volgt:** Hoe wordt volgens het Unierecht de heffing op het ophalen en wegbrengen van huishoudelijk afval berekend? Hoe zit het met de door burgers [van de Europese Unie] betaalde factuur voor het ophalen en wegbrengen van gemeentelijk afval, betalen zij voor het ophalen en wegbrengen van huishoudelijk afval **op basis van het volume van de geledigde bakken of containers dan wel op basis van het volume van het opgehaalde afval**, en omvat de heffing nog andere componenten?

In geschil is [*omissis*] de door verzoekster gevorderde betaling van de facturen met betrekking tot het ophalen en wegbrengen van huishoudelijk afval voor de maanden oktober, november en december 2013 en de maanden januari, februari, maart, april, mei, juni, juli, augustus en september 2014. Het betreft een maandelijks bedrag van 78,61 HRK.

Verweerders verzetten zich niet tegen het feit dat moet worden betaald voor het wegbrengen van huishoudelijk afval, wanneer er daarvan sprake is, en hebben evenmin een probleem met de componenten 1 en 2 van de afvalfactuur, welke componenten respectievelijk betrekking hebben op het wegbrengen van gemeentelijk afval, wanneer er daarvan sprake is, en het verwerken van gemeentelijk afval, wanneer er daarvan sprake is, maar zijn het niet eens met de componenten 3 en 4 van de factuur, die zien op het afzonderlijk inzamelen en recyclen en op het betalen van een vergoeding voor de verwerking van illegaal gestort afval en het betalen van een speciale heffing op kapitaalinvesteringen. Deze componenten staan ook vermeld op de bijgevoegde facturen voor het litigieuze tijdvak.

Verweerders hebben geen container ontvangen om het afval te scheiden dat wordt gerecycled, maar slechts een container van 120 liter. Verzoekster berekent de maandelijks heffing op het wegbrengen van huishoudelijk afval op basis van het volume van de container van 120 liter, zonder dat er wordt gekeken of de gebruiker afval heeft of niet.

Als bijlage zijn afschriften van de facturen voor oktober, november en december 2013 en januari, februari, maart, april, mei, juni, juli, augustus en september 2014 toegevoegd, waarin [*omissis*] de componenten staan vermeld die zijn meegenomen in het maandelijks bedrag voor het wegbrengen van huishoudelijk

afval: het wegbrengen van huishoudelijk afval (tweemaal per week de container van 120 liter), het verwerken van huishoudelijk afval, het afzonderlijk inzamelen en recyclen, het verwerken van illegaal gestort afval [*omissis*] en de speciale heffing op kapitaalinvesteringen, hetgeen als resultaat 78,61 HRK geeft.

[Or. 2]

Verzoekster berekent de heffing op basis van het volume van de geledigde bakken of containers, en **niet op basis van het opgehaalde afval**, met als gevolg dat er bij het opmaken van de factuur van wordt uitgegaan dat de gebruiker de container van 120 liter heeft gevuld. **Gelet op het gelijkheidsbeginsel is deze rechterlijke instantie van oordeel dat verzoekster elke container zou moeten voorzien van een barcode en dat elke vrachtwagen een instrument zou moeten hebben om het gewicht (volume) te meten, zodat de tarieven van de heffing kunnen worden bepaald aan de hand van het volume van het ingezamelde afval, zoals in een aantal landen van de Europese Unie het geval is. Bovendien is de gebruiker verplicht om het afval te scheiden en afzonderlijk in te zamelen, zodat er specifieke bakken en containers nodig zijn voor het scheiden van het afval (papier, plastic, gemengd afval), voor welke verwerking door recycling de gebruiker niet zou hoeven te betalen.**

Verzoekster heeft haar besluiten, regelingen en de wet betreffende de organisatie van de gemeentelijke dienstverlening nog niet aangepast aan de vastgestelde Europese richtlijnen. De rechterlijke instantie wijst erop dat in de onderhavige zaak verweerders zich als particulieren niet verzetten tegen het feit dat zij een factuur moeten betalen voor het wegbrengen van huishoudelijk afval, op basis van de hoeveelheid afval, dat zij moeten betalen voor het wegbrengen van het gemeentelijk afval, op basis van de ingezamelde hoeveelheid afval, of dat zij een factuur moeten betalen voor het verwerken van gemeentelijk afval, op basis van de ingezamelde hoeveelheid, maar dat zij het niet eens zijn met de in de factuur opgenomen componenten 3 en 4 met betrekking tot het betalen voor het afzonderlijk inzamelen en recyclen en voor het verwerken van illegaal gestort afval en het betalen van een speciale heffing op kapitaalinvesteringen.

[*omissis*]

In het licht van de bescherming van de burgers van de Republiek Kroatië vraagt deze rechterlijke instantie zich af of de burgers van de Republiek Kroatië, en daarmee verweerders, wat de factuur voor het wegbrengen van gemeentelijk afval betreft, alle genoemde componenten die op de factuur vermeld staan, dienen te betalen. De omstandigheid dat geen sprake is van aansprakelijkheid als gevolg van de verschillen tussen de nationale wettelijke regeling en de richtlijnen en het Unierecht, en de benadeling van burgers die op basis van de factuur betalen voor onrechtmatige componenten, brengen deze rechterlijke instantie ertoe om te verzoeken om uitlegging van het Unierecht. Voor de nationale rechter is het noodzakelijk dat een uitlegging wordt gegeven met betrekking tot de voorgelegde

vraag, zodat in deze zaak een eerlijke uitspraak kan worden gedaan. De Općinski sud u Velikoj Gorici is van oordeel dat de nationale wetten waarop verzoekster zich beroept niet in overeenstemming zijn met de Unienormen en de Unieregeling en verzoekt [omissis], daar die vraag in de onderhavige zaak rijst, het Hof om een prejudiciële beslissing, omdat deze Kroatische instantie als rechterlijke instantie van een lidstaat moet waken over de juiste toepassing van het Unierecht.

Daar bij de Općinski sud u Velikoj Gorici [omissis] twijfel rijst over de uitlegging en de toepassing van de nationale wet wat de factuur voor het wegbrengen van gemeentelijk afval betreft, wordt bij het Hof een „verzoek om een prejudiciële beslissing” ingediend.

Het Hof wordt verzocht om uitlegging van het Unierecht in het onderhavige geval, opdat de rechterlijke instantie op basis van die uitlegging uitspraak kan doen. De Zakon o parničnom postupku (wetboek van burgerlijke rechtsvordering), die van toepassing is op de nationale rechterlijke instantie, staat op zich niet toe dat een collectieve vordering wordt ingesteld, tenzij de procesbevoegdheid uit een bijzondere wet voortvloeit. Thans zijn de enige bijzondere wetten die voorzien in procesbevoegdheid de Zakon o suzbijanju diskriminacije (antidiscriminatiewet) en de Zakon o zaštiti potrošača (wet op de consumentenbescherming) [omissis]. Het nationale recht is niet aangepast aan de richtlijnen wat betreft het bepalen van de tarieven en de voorschriften met betrekking tot het betalen van het wegbrengen van huishoudelijk afval.

De voornaamste doelstellingen van het beleid van de Unie kunnen slechts worden gerealiseerd door omzetting van het Unierecht, en daarom zijn de volgende richtlijnen omgezet in het Kroatische recht [omissis]: 1. richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (gecodificeerde versie) (voor de EER relevante tekst) (PB 2012, L 26, blz.1); 2. richtlijn 2003/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 mei 2003 tot voorziening in inspraak van het publiek in de opstelling van bepaalde plannen en programma's betreffende het milieu [**Or. 3**] en, met betrekking tot inspraak van het publiek en toegang tot de rechter, tot wijziging van de richtlijnen 85/337/EEG en 96/61/EG van de Raad (PB 2003, L 156, blz. 17); 3. richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (PB 2001, L 197, blz. 30); 4. richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) (herschikking) (voor de EER relevante tekst) (PB 2010, L 334, blz. 17); 5. richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB 2003, L 41, blz. 26); 6. richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade (PB 2004, L 143, blz. 56); 7.

richtlijn 2008/56/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het beleid ten aanzien van het mariene milieu (kaderrichtlijn mariene strategie) (voor de EER relevante tekst) (PB 2008, L 164, blz. 19); 8. richtlijn 1999/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende de beschikbaarheid van consumenteninformatie over het brandstofverbruik en de CO²-uitstoot bij de verbranding van nieuwe personenauto's (PB 2000, L 12, blz. 16); 9. richtlijn 2013/30/EU van het Europees Parlement en de Raad van 12 juni 2013 betreffende de veiligheid van offshore olie- en gasactiviteiten en tot wijziging van richtlijn 2004/35/EG (voor de EER relevante tekst) (PB 2013, L 178, blz. 66); 10. richtlijn 2012/18/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, houdende wijziging en vervolgens intrekking van richtlijn 96/82/EG van de Raad (voor de EER relevante tekst) (PB 2012; L 197, blz. 1); 11. richtlijn 2009/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 inzake fase II-benzinedampsterugwinning tijdens het bijtanken van motorvoertuigen in benzinestations (PB 2009, L 285, blz. 36); 12. richtlijn 2009/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende de geologische opslag van kooldioxide en tot wijziging van richtlijn 85/337/EEG van de Raad, de richtlijnen 2000/60/EG, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG en 2008/1/EG en verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europees Parlement en de Raad (voor de EER relevante tekst) (PB 2009, L 140, blz. 114); 13. richtlijn 2009/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 tot wijziging van richtlijn 98/70/EG met betrekking tot de specificatie van benzine, dieselbrandstof en gasolie en tot invoering van een mechanisme om de emissies van broeikasgassen te monitoren en te verminderen, tot wijziging van richtlijn 1999/32/EG van de Raad met betrekking tot de specificatie van door binnenschepen gebruikte brandstoffen en tot intrekking van richtlijn 93/12/EEG (voor de EER relevante tekst) (PB 2009, L 140, blz. 88); 14. richtlijn 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen (voor de EER relevante tekst) (PB 2008, L 312, blz. 3); 15. richtlijn 2006/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 inzake batterijen en accu's, alsook afgedankte batterijen en accu's en tot intrekking van richtlijn 91/157/EEG (voor de EER relevante tekst) (PB 2006, L 266, blz. 1); 16. richtlijn 2006/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2006 betreffende het beheer van de zwemwaterkwaliteit en tot intrekking van richtlijn 76/160/EEG (PB 2006, L 64, blz. 37); 17. richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad **[Or. 4]** (voor de EER relevante tekst) (PB 2003, L 275, blz. 32)[;] 18. richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen (PB 1999, L 182, blz. 1); 19. richtlijn 94/63/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 betreffende de beheersing van de uitstoot van vluchtige organische stoffen (VOS) als gevolg van de opslag

van benzine en de distributie van benzine vanaf terminals naar benzinstations (PB 1994, L 365, blz. 24) [*omissis*]; 20. richtlijn 91/692/EEG van de Raad van 23 december 1991 tot standaardisering en rationalisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied (PB 1991, L 377, blz. 48). 1. **verordening (EG) nr. 66/2010** van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de EU-milieukeur (voor de EER relevante tekst) (PB 2010, L 27, blz. 1 [*omissis*]); 2. **verordening (EG) nr. 1221/2009** van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS), tot intrekking van verordening (EG) nr. 761/2001 en van de beschikkingen 2001/681/EG en 2006/193/EG van de Commissie (PB 2009, L 342, blz. 1); 3. **verordening (EG) nr. 166/2006** van het Europees Parlement en de Raad van 18 januari 2006 betreffende de instelling van een Europees register inzake de uitstoot en overbrenging van verontreinigende stoffen en tot wijziging van de richtlijnen 91/689/EEG en 96/61/EG van de Raad (voor de EER relevante tekst) (PB 2006, L 33, blz. 1); 4. **verordening (EG) nr. 401/2009** van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 inzake het Europees Milieuagentschap en het Europees milieuobservatie- en -informatienetwerk (gecodificeerde versie) (PB 2009, L 126, blz. 13).

[*omissis*] De [Zakon o zaštiti okoliša (wet op het milieubeheer)] bevat bepalingen die in overeenstemming zijn met de volgende handelingen van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties: protocol bij het Verdrag van Barcelona inzake het geïntegreerde beheer van kustgebieden in het Middellandse Zeegebied, dat door de Republiek Kroatië is geratificeerd bij de Zakon o potvrđivanju Protokola o integralnom upravljanju obalnim područjem Sredozemlja, Narodne novine – Međunarodni ugovori [*omissis*] – br. 8/12 [*omissis*] (wet tot ratificatie van het protocol inzake het geïntegreerde beheer van kustgebieden in het Middellandse Zeegebied, Kroatisch staatsblad – Internationale verdragen – nr. 8/12).

De belangrijkste Kroatische wetten met betrekking tot het aan de orde zijnde onderwerp zijn:

De Zakon o održivom gospodarenju otpadom (wet op duurzaam afvalbeheer, Kroatisch staatsblad [nr.] 94/13), het Pravilnik o gospodarenju otpadom (besluit afvalbeheer, Kroatisch staatsblad [nr.] 23/14, 51/14, 121/15, 132/15), de Zakon o otpadu (afvalwet, Kroatisch staatsblad nr. 130/15), de Zakon o zaštiti okoliša (wet op het milieubeheer, Kroatisch staatsblad [nr.] 80/13, 153/13, 78/15), en het Uredba o komunalnom otpadu (besluit gemeentelijk afval).

[*omissis*]

Velika Gorica, 3 juni 2016

[*omissis*]

[Or. 5]